

DRUHÁ KAPITOLA OPĚT SPOLU

Zoblohy nad nimi zadunelo obrovské
BUM.

„Pozrite sa!“ zakričal Viliam, ukazujúc na nebo, pričom sa mu znenazdajky vrátil hlas.

Oblohu rozžiarilo blýskanie bleskov a s explóziou hudby a trblietok neškodiacich životnému prostrediu vyleteli z oblakov veľkolepé červené sane. Ťahalo ich deväť absolútne vznešených tvorov, čo cválali naprieč oblohou, akoby bola taká pevná ako vykachličkovaná zem pod kolesami Viliamovho vozíka. Osem z tých tvorov, ako by sa aj dalo čakať, boli Santove vznešené vznesené soby – no na čele

stáda letel tvor, ktorého existencia je tak trochu nemožná.

Tak trochu už vyhynul.

Tak trochu sa radšej *kukni, ako sa volá táto kniha...*

Santasaurus!

Ligotavé šupiny mu žiarili ako hviezdy a pazúrmami na nohách, cválajúc, prerezával oblaky. Svišťal naprieč oblohou, akoby mal krídla, ktoré, samozrejme, na lietanie nepotreboval.

Stačila mu Viliamova viera.

„Ho, ho, ho!“ zaburácal ten najsrdečnejší hlas na svete a Santasaurus nadšene zareval, prudko sa otočil doľava a nasmeroval sane do záhrady Di-lyovcov, aby im predviedol perfektné pristátie.

No, perfektné, ak si odmyslíš zbúranie susedného plotu, prerazenie Jusufovej futbalovej bránky, zaľahnutie kvetinového záhona pred ich domom a odtlačky kopýt v Bobovom zeleninovom políčku.

Sane sa na zasneženom dvore kĺzali, až kým celkom nezastali a zamrznutou záhradou sa nerozľahlo ticho.

„Páni, tak toto pristátie bolo teda, hm, to bolo niečo! Ho, ho, ho!“ chichotal sa Santa, vyskočil na nohy a napravil si červenú zamatovú čapicu. Luskol prstami a všetok neporiadok, čo narobili, sa z ničoho nič sám odneporiadkoval. Odtlačky kopýt zakryla ľahučká snehová pokrývka. Mrkva a kapusta na zeleninovom políčku sa znovu zasačili. Sieťka z futbalovej bránky sa natiahla naspäť na rám a drevené dosky kvetinového záhona sadli späť na miesto. Všetko sa vrátilo do normálu.

„Santa!“ nadšene skríkol Viliam, keď s Bertou, Bobom a Pamelou uháňali k zadným dverám. Viliam sa viezol k obrovským saniam, no kým sa k nim dostal, pristál mu v lone obrovský dinosaurus.

„Santasaurus!“ smial sa Viliam a šupinatý dinosaurus mu oblizoval tvár ako nadšené šteniatko. „Tak veľmi si mi chýbal!“

Santasaurus šťastne švitoril a vrtel chvostom. Už prešiel takmer rok, odkedy spolu zažili neuveriteľné dobrodružstvo a stali sa z nich najlepší priatelia. Viliama veľmi potešilo, keď videl, že on Santasaurovi chýbal rovnako.

„Viliam Dily!“ prerušil ich Santa s veselým úsmevom, svižne sa zošuchol zo saní a predviedol exkluzívny kotúľ vpred. Na takého velikánskeho muža bol Santa vskutku obratný.

„Dojedličky, od minulého roka si ale vyrástol, Viliam! To bude určite všetkou tou zelinou, ktorou ťa tvoj otec krmí, však, Bob? Poď na moju hrud', ty starý gaštan! Samozrejme, aj teba si pamätám, Pamela. Musím uznať, tento rok vyzeráš trochu veselšie. A kde je naša bývalá neposlušnica? Tu je! Dovianočky, to je ale žiarivý svet, ho, ho, ho! Úžasné...

všetkých vás vidieť takto spolu!“ Santa sa s nimi tak rozradostnene zítal, že ani nedýchal.

Bob tam stál, cível na čarovnú scénu a v očiach sa mu ligotali slzy.

„R-r-rád ťa opäť vidím, Santa,“ zabľabotal. Pamela ho rýchlo chytila okolo pása a vrátila ho späť do reality.

Viliam sa presunul k Santovi a objal ho okolo tučného brucha (čo sa triaslo, keď sa zasmial, a pripomínalo miskú hustého pudingu či želé). Objímať Santu bolo, ako objímať veľkého priateľského polárneho medveďa. No zároveň také hrejivé ako hrnček čerstvo zohriatej čokolády.

„Čo tu robíš? Veď ešte nie sú Vianoce,“ spytoval sa Viliam.

„Viliam, tak by si Jeho Štedrosť teda vítať nemal,“ ozvala sa Berta prečudesným tónom. Snažila sa napodobniť anglickú kráľovnú, no veľmi jej to nešlo. „Aké úžasné, že sa môžeme opäť tešiť z vašej prítomnosti, pán Klaus,“ dodala a tak hlboko sa uklonila, až sa jej kučeravé vlasy dotkli snehu.

„Prečo tak rozprávaš?“ čudoval sa Viliam.

„Ako tak, Viliam?“ vyhrkla. „Jeden by nepochopil, čo máš na mysli.“

„Presne *takto!*“ odvetil.

„Berta, Berta, Berta!“ chichotal sa Santa. „Nemusíš sa tak veľmi snažiť vyzerať ako dobrá. Dobrú nezahráš... na dobrú... nuž, dobrou musíš byť! Okrem toho ťa celý rok sledujem a aj tento rok ešte rozhodne pobudneš na zozname poslušných detí.“

Berta udrela päšťou do vzduchu.

„ÁNO! HA-HA! Vedela som to! Tu to máš, Vilidili, ty jeden...“ zmlkla. Santa na ňu upieral zrak a biele huňaté obočie mal naozaj vysoko. „Ty jeden... úžasný... chlapec,“ dokončila, rozstrapatila Viliamovi vlasy a nesmelo sa zaškerila.

Santa vybuchol do burácajúceho smiechu a pleciami mu skákali zhora-nadol.

„Bob, Pamela, Berta a... *Vilidili? To ťa tak naozaj stále volajú?*“ zašepkal Viliamovi.

„No, hej, ale...“ začervenal sa Viliam.

„A Vilidili! Namôjvaflu, je to dobrý pocit byť tu opäť s vami, no neprišiel som len tak na návštevu,“ usmial sa Santa a Viliamovi bolo jasné, že sa dobre

zabáva. „Nie, nie, prišiel som, aby som zobral na návštevu *vás*. Na severný pól!“

Celá rodina čušala.

Úplne ohromená.

„Nuž, dúfali sme, že sa potešíte trošku viac. Nemám pravdu?“ usmial sa na Santasaura vrtiaceho chvostom.

„Myslíš *nás*?“ Bob s nádejou ukazoval na seba a svoju rodinu.

„Áno,“ odvetil Santa.

„Máme ísť s tebou?“

„Presne tak.“

„Na severný pól?“

„Namôjzvonček, tak je to!“

„Na *tamtom*?“ ukázal Bob na trblietavé sane.

„Bingo! Jedine že by si mal iné čarovné vozidlo, čo sa vie pohybovať v časopriestore a dostalo by nás na severný pól za pár sekúnd... *áno*, na *tamtom*,“ smial sa Santa. „Ako ste si už asi všimli, čas sa zastavil. Nebude to tak naveky. Takže ak by ste boli takí láskaví a nasadli na sane...“

„Ale kto nám postráži Vrčiaka?“ pozrela Berta na nehybného psa, ktorý zamrzol uprostred šteknutia v kuchynskom okne.

„Žiadny strach! Ani sa nenazdáš a budete spať. Nebude mať šajnu, že ste niekde boli,“ usmial sa Santa.

Viliam sledoval otca, ako prikročil k saniam a roztrasenou rukou prešiel po nablýskaných zlatých lyžiach, čo sa vpredu skrúcali do slučiek.

„Čarovné,“ zašepkal Bob.

„Ak si myslíš, že toto je to najlepšie, oci, len počkaj, kým si v nich zalieťaš,“ povedal Viliam, zatiaľ čo sa preňho spustila čarovná rampa, aby sa mohol dostať do saní. Potom do nich vyšla Berta.

„Ale... prečo nás berieš na severný pól?“ opýtala sa Pamela, ktorá opatrne nastúpila hneď po Bobovi.

Viliamovi sa zazdalo, že sa Santa na nanosekundu zachmúril. Potom sa však štedrý muž otriasol a opäť sa žiarivo usmieval.

„To je veľmi dobrá otázka. Vieš, nemávam veľa návštev, a hoci sa zo spoločnosti škriatkov teším, občas vedia byť... ehm, trošičku... ehm, ako by som to nazval...“

